

gælder et Andragende til Kirkeministeriet om Tilskud til en ny Kirke. Skeby Kirke ligger i Udkanten af Sognet, saaledes at Beboerne i den modsatte Ende af Sognet, Gjerskov og Klintebjerg, har 6—8 km til Kirke. Allerede i 1904 var Sagen saa vidt fremme, at der var tegnet Bidrag til en Filialkirke i Gjerskov. Der var købt en Plads, og denne var godkendt af Sundhedsautoriteterne; der var udført Tegninger og Overslag, og et Andragende om Statstilskud var forelagt Kirkeministeriet. Sogneraadet nægtede imidlertid at paatage sig Udgifterne til Kirkesanger og Ringer, og Sagen blev derfor ikke gennemført den Gang. Nogle Aar senere fremkom der efter Opfordring fra Sogneraadet en anden Plan, nemlig om Flytning af den gamle Sognekirke til et mere centralt beliggende Sted i Sognet. Andragendet herom blev i Januar 1911 sendt til Ministeriet. Der fremkom imidlertid en Modadresse fra Beboerne i den modsatte Ende af Sognet, hvorved ogsaa dette Forsøg paa at løse Spørgsmaalet strandede. Beboerne i Gjerskov og Klintebjerg er derefter vendt tilbage til den gamle Plan om en ny Kirke. Der blev privat tegnet 20 000 Kr. Kommunen bevilgede 10 000 Kr. Udgifterne er kalkulerede til i alt 70 000 Kr., og man søger derfor Kirkeministeriet om en Bevilling paa 40 000 Kr. Selvfølgelig er man tilfreds, selv om der kun maatte blive bevilget et mindre Beløb som en 2- eller 3-aarig Bevilling. Nu ved jeg vel, at der skal spares, det hører vi Gang paa Gang, navnlig fra den højtærede Finansministers Side, og jeg ved tillige, at der paa det foreliggende Finanslovsforslag ikke er optaget nogen Bevilling til nye Kirker, men hvis der ved Finanslovsforslagets anden eller tredje Behandling skulde blive optaget Bevillinger til nye Kirker, maa jeg meget bede den højtærede Kirkeminister om ogsaa at tænke paa denne Kirke; jeg haaber saa meget mere paa et gunstigt Resultat, som Ministeren har været derovre og gjort sig bekendt med Forholdene.

Fleere konservative Medlemmer har her udtalt Ønsket om at faa Valg snarest muligt. Det er for saa vidt underligt, som det ikke plejer at være fra den Side, at man kræver Valg ofte. Det var de Konservative og Venstre, der fik Valgperioden udvidet til at omfatte 4 Aar i Stedet for 3. Jeg har altid ment, at korte Valgperioder er at foretrække, navnlig set fra Vælgernes Synspunkt, og for saa vidt kan der for mit Vedkommende, og jeg tror ogsaa, jeg tør sige for mit Partis Vedkommende, ikke være noget til Hinder for hurtigst muligt

at komme til Valg. De Konservative er særlig glade over, at Regeringspartierne ikke ved det tilstundende Valg længere kan anvende Skræmmebilleder. Det har de, hævder man, gjort ved sidste Valg. Det ærede 6te Medlem for Præstø Amt (Ulrich) var navnlig inde paa, at vi søgte at skræmme Vælgerne ved at fremsætte Truselen om, at Danmark vilde komme i Krig, hvis vi skiftede Regering, og endvidere Truselen om daarlige sociale Tilstande. Det er ikke rigtigt, at vi søgte at skræmme Vælgerne med det. Vi søgte at oplyse og vejlede Vælgerne, og at det havde den Virkning, at Flertallet fulgte os, forekommer mig dog ikke at kunne siges at være vor Skam. Jeg søgte i alt Fald ikke at skræmme nogen Vælger. Men jeg sagde ærligt og aabent min Mening, at jeg nærede størst Tillid til, at den nuværende Regering kunde lede Landets Udenrigspolitik saaledes, at vor neutrale Stilling blev bevaret. Der kunde ikke være noget særligt skræmmende i dette. Thi mine Modstandere erklærede straks, at Regeringens Udenrigspolitik var hele Landets, og at en anden Regering hverken kunde eller vilde følge en anden Udenrigspolitik.

Efter hvad der senere er sket, synes jeg ikke, konservative Mennesker skulde være kede af Valgets Resultat, men Menneskenes Børn er undertiden nogle underlige Væsner. Vi ser det Særsyn, at Konservative, som før raabte Tyskerkurs efter Regeringen og specielt efter Udenrigsministeren, nu slaar Vagt om det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der i sin Tid indledede en privat Forhandling med det tyske Hærvæsens øverste Leder. Hvad der er en Forbrydelse for den nuværende Udenrigsminister, bliver pludselig en Heltegerning, naar det gælder det ærede Medlem fra Ringkøbing. Han har da gjort sit Land en stor Tjeneste. Ganske vist, hedder det, kan man ikke billige, at det ærede Medlems Sendebud, Kaptajn Lütken, erklærede overfor den tyske Hærlædelse, at alle ansvarlige danske Statsmænd var stemte for at gaa med Tyskland i det Tilfælde, at Neutraliteten ikke kunde opretholdes. Alligevel forsvares det ærede Medlem fra Ringkøbing. Men naar man ikke vil anlægge samme Maalestok ved Bedømmelsen af sine Modstandere, som man anlægger overfor sine egne Meningsfæller, hører i Virkeligheden al Forhandling op.

Man er nu fra konservativ Side saa henrykt over de Lütkeneske Dokumenter, fordi man mener deri at have fundet et Slags Bevis for, at Militærordningen af 1909 var den eneste rette. Det ærede 6te Medlem